

CLAIRE DOUGLAS

NESPRÁVNÁ SESTRA

Hledání pravdy
je málem stálo úplně všechno

THRILLER

**Kniha
Zlín**

Nesprávná sestra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Claire Douglas

Nesprávná sestra – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kniha
Benátky
Vražda
Závist
Vzkaz
Kočárek
Zlín

CLAIRE DOUGLAS

NESPRÁVNÁ SESTRA

Přeložila Petra Krámková

**Kniha
Zlín**

Mé rodině

Sleduju tě už nějakou dobu. Vídám tě přicházet i odcházet dveřmi domku ze šedých cihel s rozbitou anténou na střeše poskládané z tašek, které už dávno obrostly mechem. Neustále v té své malé bublině tak pospícháš, všechno honem, honem, honem. Díky svým rudým vlasům jsi nepřehlédnutelná, někdy se třpytí jako leštěná měď, ale většinou jsou stejně matné a nezajímavé jako ty sama. Vsadím se, že si svého života nijak zvlášť nevážíš, co? Ani svého pohledného manžela, ani domku s růžovými keři na předzahrádce, které už mi před očima rozkvetly i zvadly... Myslím, že tě až příliš zaměstnává přemýšlení o tom, co všechno ještě nemáš, zatímco to, co jsi získala, bereš jako samozřejmost.

Ale teď jsem tady já. A zařídím, abys litovala, že sis svého života nevážíla dost. Víc si ho nehýčkala.

Protože brzy tě o to všechno připravím.

ČÁST PRVNÍ

1

Tasha

Sobota 12. října 2019

Jakmile zaslechnu auto, pospíším si k arkýřovému oknu s výhledem na ulici, ale nejsou to oni. S obavami se zadívám na zataženou oblohu. Všechno vždycky vypadá o tolik hezčí, když svítí slunce, ale dnes na skromné domky naproti padá stín a vypadají omšele. Představím si, co si asi Kyle pomyslí o naší vesnici. Zeď na rohu hyzdí načmárané graffiti, které mají k Banksymu hodně daleko, a chlápek, jehož oblíbenou kratochvílí je povalovat se u vstupu do místního parku, tam zrovna pokřikuje nějaké obscénnosti. Jistě, na kraji vesnice začínají jezera, velké letní lákadlo pro turisty, a centrum Chew Nortonu s dlážděnými chodníky je plné překrásných domků, zapsaných na seznamu budov zvláštního historického významu, drahých butiků, dokonce tu máme i hospodu s luxusní restaurací, ale okolní ulice včetně té, kde žijeme my, patřily kdysi k dělnické čtvrti. Je od nás moc hezký výhled na velký rybník a na okraj kopců Mendip Hills, jenomže v tomhle ročním období bývá stejně všechno většinou zahalené v mlze.

Odolám pokušení znovu otřít prach z parapetu. Místo toho opráším kočičí chlupy z polštáře na křesle.

„Tasho?“ Zaslechnu za sebou Aaronův hlas a otočím se. Stojí uprostřed pokoje a v každé ruce drží hrnek, na sobě má pořád ještě pracovní montérky, které jsou cítit terpentýnem. „Uklidni se. Jeden by si myslel, že má dorazit královna.“

„To sotva.“ Vezmu si od něj hrneček. Je v něm až příliš silná káva. Předpokládala bych, že po téměř osmnácti letech, co jsme spolu, už by si mohl pamatovat, že ji mám ráda slabou a opravdu hodně mléka.

„Alice už tady byla mockrát.“

Ano, ale Kyle ne, pomyslím si, ale nahlas neřeknu nic. Aaron by si ze mě jenom utahoval, jak se snažím na Alicina relativně nového manžela zapůsobit. Aaron není žádný snob. Nikdy se nesnaží dělat ze sebe něco, čím není, což je možná obdivuhodné, ale v některých situacích taky trochu frustrující.

„Sice v Chew Nortonu nežije už skoro dvacet let, ale nikdo jí neodpáře, že tady vyrostla,“ podotkne, jako kdybych na to snad mohla zapomenout. „Váš rodný domek nebyl o nic větší než tenhle.“

Plácne sebou na pohovku a mě stojí veškeré úsilí nedat na sobě znát nelibost z toho, jak mi pomuchlal čerstvě naklepané polštářky. Náš rodný dům byl stará fara hned vedle gotického hřbitova, který jsem vždycky milovala a na kterém jsme si s Alice hrávaly mezi starými, sešlými náhrobky. Ten barák byl dvakrát tak veliký než náš současný, ale raději o tom pomlčím, stejně jako o faktu, že Alicin a Kyleův londýnský dům se zahradou je minimálně třikrát takový. „Nechápu, proč se z toho takhle nervuješ. Byl to přece tvůj nápad.“

„Popravdě to navrhla Alice.“

„Nemuselas s tím souhlasit.“ Usrkne si kávu. Já na tu svou nemám chuť, a tak hrnek postavím na konferenční stolek. Na jednu stranu mě jejich příjezd naplňuje obavami, ale zároveň i vzrušením z toho, že je zase uvidím.

„Copak ty nechceš strávit týden v jejich nóbl benátském apartmánu s výhledem na Velký kanál?“ popíchnu ho.

„Ale nic takového jsem přece neřekl, ne?“ Překříží si nohy v kotnících, jako kdyby se tam chystal sedět celé odpoledne. Jeho matka Viv se vždycky směje, že Aaron nemá vůbec pojem o čase, jako kdyby to bylo něco, na co by měl být pyšný. Jenomže čím déle spolu jsme, tím méně legrační mi to přijde. „Kdo by odmítl ochutnávku z luxusního života tvé sestry? A v Itálii jsme nikdy nebyli.“

Před několika měsíci jsem Alice po telefonu vykládala, jak s Aaronem od narození našich holčiček, dvojčat Elsie a Flossie, těžko hledáme nějaký čas pro sebe, a že se nám blíží výročí svatby, na které jako obvykle nemáme v plánu vůbec nic. A v tu chvíli mi nabídla, abychom si na týden zajeli do jejího a Kyleova letního apartmánu v Benátkách. Aaron po té příležitosti skočil z části proto, že nám stačilo koupit už jenom letenky. Můj manžel nedokáže odolat výhodným nabídkám.

A já si pomyslela, proč ne, dokázala bych být ten typ člověka, který bude s radostí trávit dny v rozkošných kavárničkách na březích kanálů a popíjet koktejly, nebo se bez dětí a beze spěchu procházet vysokými sály galerií a obdivovat sochy. Představila jsem si sebe i Aarona, jak se opálení a odpočatí líbáme na mostě Rialto, vánek jako by nám odvál všechna léta a znovu v nás odhalil teenagery, kterými jsme byli, když jsme se poznali: nespoutané, vtipné i bláznivě zamilované. Jenomže i když nás představa, že bychom celý týden směli kráčet v Aliciných a Kyleových přepychových stopách, opravdu nalákala, teď když máme konečně vyrazit, začínají mě přemáhat pochybnosti. Zaprvé, ještě nikdy jsem od našich téměř tříletých dvojčátek neodjela na delší dobu než na jednu noc. A zadruhé, neumím si představit, že by Alice a Kyle dokázali celý týden žít naším venkovským způsobem života. Až si zalezou do žmolkovitého

povlečení v našich postelích, nezačnou námi opovrhovat a dělat si z nás legraci? Ne, jsem nespravedlivá. I přes všechny sestřiny úspěchy a bohatství je to pořád ta stará dobrá Alice.

„I když,“ Aaron se rozhlédne po místnosti a uznale pokývá hlavou, „máš to tady slušně naklizené, co?“

To tedy mám. U nás doma takhle čisto ještě nikdy nebylo. Alespoň ne od té doby, co se narodily Elsie a Flossie. Přesto se ale kolem sebe rozhlédnu kritickým okem – Aliciným okem – a všimnu si interiérových dveří, jež by snesly nový nátěr, dřevěné podlahy volající po naolejování, umaštěných otisků prstíků na světlešedých zdech a koberečku, který si vzala do parády Princezna Sofie, naše nalezená béžová perská kočka.

Přeměřím si Aarona usazeného ve špinavých montérkách na gauči. „Skočíš se ještě osprchovat, než dorazí?“ Aaron byl dnes dopoledne v práci v místní autodílně, kde už patnáct let pracuje jako mechanik. Na tváři má šmouhu od oleje a za nehty černou špínu.

„Dobře. Ale rozhodně je nebudu vítat v pozoru – a je mi fuk, kolik peněz mají.“ Vstane, protáhne si dlouhé nohy a pak do sebe vyklopí zbytek kávy.

S Aaronem jsme se poznali, když nám bylo sedmnáct. Tenkrát chodil na učiliště a já byla na střední v Bristolu, kde jsem se učila těsnopis a psaní všemi deseti. Alice, jen o třináct měsíců starší než já, se zrovna chystala na univerzitu. Úplně první v celé naší rodině. *Jediná*. Kam jinam než na Oxford. Ale Aarona Alicino IQ ani bohatství nikdy nijak zvlášť neohromovaly. Nikdy si v porovnání s ostatními nepřipadal méněcenný a já za to ho obdivuju. Kéž bych se dokázala cítit stejně.

Nadechne se, aby ještě něco řekl, když vtom uslyšíme bouchnutí dveří od auta a oba se automaticky obrátíme k oknu. Z místa spolujezdce jasně oranžového sportovního vozu vystupuje Alice – a v overalu s hlubokým výstřihem a rudými vlasy, kte-

ré jí splývají v dokonale symetrických vlnách kolem ramen, vypadá naprosto úchvatně.

Když Aaron přistoupí k oknu, tiše hvízdne. Nejdřív si pomyslím, že hvízdá na Alice – která je koneckonců jen půvabnější verzí mě samotné – a zrovna se mu chystám vyčinit za to, že je sexistické prase, když utrousí: „No to mě poser, to je McLaren!“

Já nemám ani páru, co to je, i když to vypadá draze. Na autech mě nikdy nezajímalo nic víc, než aby mě dostala z bodu A do bodu B. Všimnu si, že vůz má jen dvě sedadla. Hezké, ale nepraktické, když se máte postarat o dvě děti. Štěstí, že jsem nechala Alice přiřadit k povinnému ručení na moji starou hondu. Než se vzpamatuju, Aaron odloží hrnek na parapet a rázuje si to z hlavních dveří ven. V montérkách vypadá komicky, protože na jeho sto devadesát centimetrů jsou trochu krátké. Jako přimražená sleduju jeho objetí s Alice i jak se z místa řidiče vynoří Kyle.

Kylea jsem poprvé poznala teprve před čtyřmi lety. Alice ho mně a Aaronovi představila na sushi v nějaké luxusní restauraci v Covent Garden. Připadal mi jako starořecký bůh. Starořecký bůh v módních džínách a drahém tričku Tom Ford (že je to Tom Ford jsem zjistila, až když se ho Aaron zeptal, kde ho koupil). O tři měsíce později se za něj Alice během dovolené v Las Vegas provdala, aniž by přizvali kohokoli z přátel nebo z rodiny – což jim máma nikdy tak úplně neodpustila.

Z okna se dívám, jak Aaron sedá za volant a Kyle se nad něj naklání, aby mu ukázal přístrojovou desku. Bezděčně se oklepu při pohledu na tenhle okázalý symbol zazobanosti, zaparkovaný přímo v naší všední ulici. Co si pomyslí sousedé?

Zhluboka se nadechnu a vyjdu z pokoje právě ve chvíli, kdy Alice na vysokých podpatcích vklopýtá do předsíně. „Tak tady

tě máme!“ zvolá, popadne mě do náruče a celou zahalí do oblaku svého parfému. Pak ucouvne, podrží si mě na délku paží, zhodnotí mě a já se okamžitě začnu ve starém triku kapely Nine Inch Nails a roztrhaných džínách cítit naprosto nevhodně oblečená. „Vypadáš skvěle. Strašně dlouho jsme se neviděly.“ Minimálně půl roku.

Mám sto chutí dodat: „Kdybys netrávila všechnen čas trajdáním po světě,“ ale nedodám, protože by to vyznělo neomaleně a já nechci zničit kouzlo okamžiku. Přes všechny naše odlišnosti jsme si byly s Alice vždycky blízké. Trochu méně od té doby, kdy se na scéně objevil Kyle, ale to jen proto, že vedou tak zaneprázdněné životy, že nám nezbývá kdy trávit víc času pohromadě. „Ráda tě vidím. Máš úžasný overal,“ řeknu místo toho.

„To je Bella Freud,“ odpoví a já přikývnu a předstírám, že vím, o kom mluví. Následuje mě chodbou až do kuchyně na opačném konci domu, kde se postaví k dřevěnému stolu, který zdobí po dětském malování zaschlá barva. Kuchyně je dlouhá, ale poměrně úzká, zbývá v ní místo tak nanejdvůž na jídelní stůl přilepený z jedné strany ke zdi. Blízko dveří na verandu, hned vedle bedny s hračkami dvojčat, se nám podařilo vmáčknout ještě dvoumístnou pohovku, ale ta už je teď zase celá pokrytá chlupy Princezny Sofie, ačkoli jsem je jen chvilku předtím vyluxovala.

„Čaj?“

„Ano, prosím. Jsem úplně vyprahlá. Tak kdepak máme Elise Elsku a Flossmeisteryni? Nemůžu se jich dočkat.“ Alice každému vždycky vymýšlí různé speciální přezdívky, jako kdybychom všichni byli dýdžejové nebo členové metalové kapely. Mě už před lety překřtila na Tashatronku.

Zapnu konvici. „Aaronova máma Viv je dneska dopoledne vzala na procházku do parku.“ Nedodám už, že to bylo proto, abych mohla důkladně vycítit dům. „Budou tady za chvilinku.“

„Vsadím se, že zase strašně vyrostly,“ Alice to s nimi vždycky skvěle uměla, i když je stále velmi zatvrzelá v přesvědčení, že vlastní děti mít nechce. „Už se mi po těch malých prdolkách stýskalo. Něco jsem jim přivezla.“ Dárky od Alice jsou vždycky zbytečně drahé, nakoupené v některém z maličkých nóbl butiků v Hampsteadu, zabalené v hedvábném papíře a darované v luxusních papírových taštičkách. „Kyle to přinese z auta.“

Připravím jí hodně silný čaj a postavím ho před ni na stůl.

„Tak co,“ zeptá se, když si vytáhnu židli a posadím se naproti ní, „jak se těšíš? Byli jsme tam minulý týden, je to fakt kouzelná doba na výlet. Klidnější než srpen, ale pořád ještě krásně teplo... většinou! A ty výhledy. Naprostá romantika.“

Alice a Kyle si koupili apartmán minulý rok jako svoje první letní sídlo. Nejdřív jsem byla překvapená, že si vybrali zrovna Benátky, protože Alice vždycky říkávala, že by chtěla mít na léto chatičku někde v Cornwallu, ale pak mi vysvětlila, že je to pro ně speciální místo, protože právě tam ji Kyle požádal o ruku.

„Jasně, samozřejmě...“

Alice musela zachytit úzkost v mém hlase, protože hned odpoví: „Vím, že je to poprvé, co od holčiček odjíždíš, ale já s Kylem se o ně postaráme. A budeme mít na druhém konci ulice k ruce Viv, kdyby se náhodou něco semlelo. Což,“ natáhne se ke mně a pohladí mě po ruce, „se ovšem nestane!“ Logika jejího prohlášení vychází z toho, že když si Alice dokáže poradit s úkoly vědkyně v přední biochemické společnosti, dokáže se taky postarat o dvě malé holčičky. „Ty a Aaron to potřebujete jako sůl. Vím, že jsi to neměla jednoduché, hlavně když byla dvojčata malá...“

„Nechtěj, abych se tu rozpovídala o naší strašidelné dvojce.“ Zachechtám se, abych zakryla úzkost. To mi jde dobře. První

měsíce byly opravdu náročné, takové žonglování hned se dvěma dětmi. Aaron si nemohl dovolit víc než dva týdny otcovské dovolené, ale Viv mi poslala samo nebe, chodila k nám každý den a pomáhala mi. Nevím, jak bych to bez ní bývala zvládla, zvlášť když moje máma je tak daleko. Z finančních důvodů jsem se musela vrátit do práce, když byl dětem rok, ačkoli jsem doopravdy vůbec nechtěla, ale když se teď zpětně ohlédnu, to místo recepční u zubaře pro mě bylo jako stvořené. O holky se až donedávna starala Viv, potom začaly chodit do krásné malé školičky jen kousek pěšky od nás, takže jsem si mohla navýšit úvazek na pět dní v týdnu. A teď se mi konečně zdá, že se z tíživé mlhy posledních několika let začínáme pomalu vynořovat.

„Rozvrh jsem pověsila na ledničku,“ vysvětlím. „Kdy začíná školka, kdy holky vyzvedáváme. V mrazáku jsem nechala několik jejich oblíbených jídel...“ Zmlknu, když si všimnu sestřina výrazu. „Co je?“

„Přestaň si dělat starosti. Nespustím je z očí.“

Oči se mi zalijí slzami a najednou je to tady, ve vzduchu mezi námi visí nevyslovená, ale neustále přítomná myšlenka. Tragédie naší rodiny. Zahanbeně zamrkám, abych zahnala slzy. „Slibuješ?“ zeptám se přiškrceným hlasem.

Alice mi stiskne ruku. „Na svou smrt.“

Věřím jí a moje úzkost trochu opadne. Jsem si jistá, že s Alice budou moje dvojčata v bezpečí. Ona je ta jediná osoba, která mi v tomhle rozumí. Často se sama sebe ptám, jestli skutečným důvodem toho, proč sestra nechce vlastní děti, náhodou není Holly.

Právě v tu chvíli do kuchyně vkročí Aaron v patách s Kylem, který nese dvě růžové dárkové taštičky, a debatují spolu o autech, najetých mílích a maximálních rychlostech. Alice pustí mou ruku a usměje se na Kylea, který se mezitím vmáčkne na

volnou lavici vedle ní a něžně jí pod stolem položil ruku na stehno. V jednom kuse se osahávají. Dokonce i na veřejnosti rukama neustále hledají toho druhého, nebo si k sobě sedají tak blízko, aby se aspoň navzájem dotýkali nohama. „Hned na nich poznáš, že jsou svoji jen krátce,“ prohlásil o nich Aaron, když jsme se naposledy společně sešli někdy v březnu, a v tónu jeho hlasu byly slyšet hořkost a výčitky. Tu noc jsem iniciovala sex já, abych sama sobě, stejně jako jemu, dokázala, že věci mezi námi ještě úplně nezevšedněly. Že pořád umíme být spontánní i žhaví.

Chovali by se takhle pozorně, i kdyby byli manželé už tak dlouho jako Aaron a já? Nejspíš ano.

Kyle zachytí můj pohled, vzpomene si na slušné vychování a rychle zase vyskočí od stolu. „Tasho, tak moc rád tě zase vidím.“ Přejde místnost a popadne mě do bratrského objetí. Bože, jak nádherně voní. Pak ode mě ustoupí. „Moc se mi to tady u vás líbí. Chew Valley je úplně úžasné. Všechna ta zeleň, krásná jezera a řeka, samozřejmě. Je vážně skvělé být tu zpátky.“

Ale u nás ještě nikdy předtím nebyl. „Takže to tady znáš?“

„Jo, trochu jo. Chodíval jsem s jednou holkou z Chew Magny. Kdysi dávno. Byli jsme na univerzitě v Bristolu a občas jsme jezdili do Chew Nortonu.“ Chew Magna je jen pár mil odsud.

Uvědomím si, že toho o Kyleovi ještě strašně moc nevím. Nenapadá mě, co bych mu na to řekla, a tak se zeptám, jestli si dá kávu.

„Moc rád, díky. Černou bez cukru.“

Aaron se opírá o zárubeň dveří a s pobaveným výrazem nás pozoruje. Zachytím jeho pohled a on povytáhne tmavé obočí. „No, tak abych radši skočil do sprchy. Ještě nemám sbaleno.“

„Typický chlap,“ popíchne ho Alice. „Všechno nechává na poslední chvíli.“

Aaron se zašklebí a místo odpovědi jí ukáže zdvižený prostředníček. Ještě než zmizí, Alice na něj vyplázne jazyk a s předstíraným pohoršením zakoulí očima svým směrem.

Právě v tu chvíli vrazí zadním vchodem dovnitř Viv s krátkými šedými vlasy rozčuchanými větrem a začne všechny srdečně vítat. Pak nažene Elsie a Flossie do kuchyně, kde ze sebe obě skopnou holínky a rozběhnou se ke mně, u mých nohou si schovají obličejíky a stydlivě odtamtud pokukují Aliciným a Kyleovým směrem.

„Ahoj, vy moje krasotinky,“ zvolá Alice a vyskočí od stolu očividně nadšená, že svoje zbožňované neteře zase vidí. Kyle manželce podá dárkové tašky. Elsie, jako vždycky odvážnější, si natočí na prst zrzavou lokýnku vlasů a pustí se mě jako první. Do tetiny náruče ji láká dáreček – huňatý plyšový králíček v překrásných šatíčkách. Po několika vteřinách ji napodobí i Flossie. Stačí pár minut a už se chovají, jako kdyby tetu a strýce viděly naposledy včera. Flossie sedí Kyleovi na klíně a mně bleskne hlavou představa, že s hustými světlými vlasy a velkýma modrýma očima vypadá přesně tak, jak by bývala vypadala Holly. Když se na ně zadívám, kdesi uvnitř se mi usadí tísnivý pocit, který nedokážu zaplašit. Straší mě přízrak mojí malické sestřičky a toho, co se jí stalo. Tu připomínku mám neustále vrytou někde hluboko do podvědomí. Aaron o Holly samozřejmě věděl ještě dávno předtím, než jsme spolu začali chodit. Z doby, kdy byly případu Holly Harperové plné celonárodní zprávy. A i později se sporadicky objevovaly různé zmínky. Potom, co táta před několika lety umřel, chvíli předtím, než jsem otěhotněla, už máma nedokázala život s nálepkou tragické Jeanette Harperové dál snášet a raději se odstěhovala na francouzský venkov.

„Chceš, abych ti tady ještě chvílku pomohla, kočičko?“ zeptá se Viv. Postává u zadního vchodu a už teď se zdá, že je tady do počtu.

„Díky, Viv, myslím, že už není třeba, ale dala jsem Alice tvoje číslo pro případ, že by vyvstaly nějaké problémy.“

„Které ale nevyvstanou,“ prohlásí Alice, vzhledne a usměje se, ale neunikne mi její mírně zařatá čelist, kterou vnímám jako projev nesouhlasu s náznakem, že by snad ve svém úkolu mohla selhat. Alice nemá ve zvyku selhávat. V ničem.

Když o dvě hodiny později odcházíme z domu, Aaron vleče naše kufry do taxíku a já se snažím nerozplakat při pomýšlení, že svoje holčičky celý týden neuvidím, všimnu si obrázku na chodníku před brankou. Je to hvězdička nakreslená modrou křídou.

Nepřikládám tomu žádný význam, zřejmě to tam nakreslili dělníci nebo děti. Až daleko později si uvědomím, jak to bylo důležité.

Kéž by mi to bývalo došlo dřív.

Protože kdyby ano, mohlo se mi třeba podařit je zachránit.

2

V době, kdy dorazíme do Benátek, už je tma. Stihli jsme se dvakrát pohádat kvůli tomu, že Aaron neustále sverpě tvrdil, že ví, kam jedeme – v Benátkách ještě nikdy předtím nebyl – a neustále nás vlácel neznámo kam jednou klikatou uličkou za druhou. Ve vzduchu je cítit vlhkost z kanálů a všude kolem nevidím nic než řady domů s olupující se omítkou, všechny v odstínech okrové, hořčicové nebo lososové, se zelenými okenicemi a malými balkónky, na kterých se suší vyprané prádlo. Všechno na mě působí daleko ponuřejší a tísnivější, než jsem si představovala, a jak se tak plahočím s kufrem za sebou po schodech nahoru a zase dolů za Aaronem, zatoužím po tom být doma, tulit se na pohovce s dvojčátky a kočkou a dívat se na *Prasátko Peppu*. Tohle nejsem já. Nikdy mě to netáhlo do světa, netoužila jsem poznávat jeho krásy. Jsem pecivál. Žiju celý život ve stejné vesnici, kde jsem vyrostla. Nesnáším davy lidí a hluk. Přijet sem jen potvrdilo to, co jsem celou dobu v hloubi duše věděla. Nejsem žádný dobrodruh, nejsem vzrušující společnice. Nejsem Alice.

„Už jenom kousek,“ zavolá Aaron přes rameno. Navzdory pozdní večerní hodině uprostřed října má propocené tričko,

vzduch je velmi vlhký a mně se lepí k nohám džíny. Poznám na něm, že se snaží zůstat pozitivní a přesvědčit mě, že má alespoň mlhavé ponětí o tom, kam jdeme.

Zastavím, abych se pořádně nadechla. V ústech mám jako v polepšovně a popruh tašky se mi zařezává do ramene. „Počkej. Potřebuju oddech.“

Otočí se ke mně s telefonem v ruce, na displeji v Google mapách mu bliká modrý puntík. „Tady to ukazuje, že musíme přímo tudy rovně.“ Mine nás hlouček mladých lidí, kteří spolu mluví italsky. Je mi jasné, že Aaron už je taky vytočený, ale nechce to na sobě nechat znát, tím spíš připustit, že jsme se ztratili. To by nebyl on. Většinou je velmi trpělivý, ale nerad přiznává chybu.

„To už jsi říkal předtím.“

„Je to trochu dál, než jsem si myslel. No tak, Tash, už jsme skoro tam.“

Neuměla jsem si přesně představit, jak široká je zdejší změť kanálů a uzounkých uliček, ani jak daleko od cíle nás doveze taxík, než nás vysadí na posledním možném parkovišti. Měli jsme si zavolat vodní taxi, ale Aaron prohlásil, že je to strašně drahé. „Kéž bych si sbalila míň věcí.“

Aaron ke mně přistoupí. „Podívej, už je to jen támhle za rohem. Slibuju,“ povzbudivě se na mě usměje. „Náměstí Svatého Marka už je jenom kousíček.“ Nemám to srdce mu říct, že se mi to vůbec nezdá a že Benátky zatím nejsou ani trochu takové, jak jsem si je představovala.

Natáhne ke mně ruku a já si vzpomenu na to, proč jsem v první řadě souhlasila s tím, že sem odjedeme. Slíbila jsem si, že se pokusím trochu odvázat, najít energii a oživit něco z naší dřívější vášně a spontánnosti. Nespali jsme spolu už celé měsíce. Vždycky jsme až moc vyčerpaní, nebo se jedno – často rovnou obě – z našich dvojčat rozhodne vplížit se nám uprostřed noci

do postele a v tu chvíli už ani jeden z nás nemá sílu na to odejít do zpátky do pokojíčku. Potřebujeme se na sebe znovu naladit, přestat v sobě navzájem vidět jen rodiče našich dětí, strávit příjemný čas ve společnosti toho druhého.

Vezmu ho za ruku a dál beze slova pokračujeme spolu, Aaron krůček přede mnou, aby mě provedl zástupem lidí, kteří si na jednom z mostů fotí selfie. Až najednou se uličky začínají zdát o trochu zajímavější, plné krámků a restaurací. Ucítím vůni pizzy a špaget carbonara a zakručí mi v břiše. Už je skoro devět a ještě jsme nevečeřeli.

Nečekaně se ulice otevře v prostorné rušné náměstí lemované stavbami tak grandiózními, až mi to vyrazí dech. Přímo před námi se tyčí ta nejzajímavější z nich: kopulovité noblesně zdobené střechy s římsami a překrásnou fasádou, Alice by o ní určitě dokázala přednášet, ale já nemám ani tušení. Je nasvícená tak, že její béžové stěny se zlatými prvky září proti černé noční obloze.

„To je ono! Náměstí Svatého Marka. Tohle je bazilika. Není nádherná?“ Aaron taky nepatří mezi vášnivé cestovatele, ale splnil svůj domácí úkol, a to mi od něj najednou připadá hrozně milé. Uvědomím si, jak moc se snaží.

„Úchvatná,“ odpovím a myslím to upřímně. V tu chvíli najednou zapomenu na své puchýře a bolavé rameno i na to, že jediné, co jsem zatím spořádala, byla malá tuba pringlesek v letadle. Nasávám atmosféru z výhledu, který se přede mnou otevřel v teplém podzimním večeru, vnímám vůni jídla a cinkot sklenic, stejně jako rozjařené výskání dětí pobíhajících před námi mezi hejny holubů. Chvíli jen tak stojíme ruku v ruce s propletenými prsty a kocháme se pohledem na scénu před sebou.

„Apartmán Alice a Kylea je odsud už jen kousek za rohem, prý v paláci,“ prohlásí a sklopí zrak k telefonu.

Už jsem samozřejmě viděla fotky. Alice mi je pyšně ukazovala hned potom, co s Kylem byt koupili. Ale teprve teď, když jsem tady, mi začíná opravdu docházet, jak velkolepý jejich apartmán bude, a to ve mně náhle zažehne plamínek vzrušení.

Následuju Aarona přes náměstí kolem všech holubů a hloučků lidí, kteří si pořizují fotky, kolem chláпка hrajícího na akordeon a umělců nabízejících svoje malby. Světla z okolních budov se odrážejí na vyhřáté dlažbě. Už se nemůžu dočkat, až budeme na místě. Pokračuju za Aaronem dlážděnou boční uličkou, která je malebná a klidná. Najednou se ocitneme před tepanou železnou branou stavby vypadající jako palác, zdobí ji římské pilíře a schodiště vedoucí k masivním vstupním dveřím.

„Páni. To je ono?“

„Aspoň podle mapy.“ Aaron si schová telefon do kapsy a strčí do brány, která se otevře s hlasitým zaskřípěním. Neodpusť si vtípek o tom, že potřebuje promazat. Vkročíme do zahrady a je to jako bychom překračovali hranici jiného vesmíru. Chvilí obdivujeme kašnu a mihotavá světélka lemující zaoblené dláždění chodníčku jako narůžovělé kočičí oči. Vyvláčíme své kufry do schodů a já z tašky vylovím svazek Aliciných klíčů, abych odemkla těžké vstupní dveře.

„No to mě poser,“ zvolá Aaron, když vstoupíme do obrovského atria s mramorovou podlahou. Strop je vymalovaný modrými a meruňkovými šmouhami, mezi nimiž se na obláčkách vznášejí baculatá děťátka zahalená v kouscích látky. Zůstanu stát s ústy dokořán. Jakmile vstoupíme dovnitř, ovane nás závan chladného vzduchu a nemůžeme si nevšimnout stolku s obří vázou plnou bílých květů, které naplňují atrium sladkou vůní. „A to je teprve společná vstupní hala.“

Zasměju se. „Palác jako vyšitý.“ Před námi se vine oblouk schodiště; Alicin a Kyleův apartmán je v prvním patře.

„Mají tu výtah?“

Rozhlédnu se po nějakém, ale nevidím nic než mramor a sloupy, hedvábné tapety a ornamentální lišty. „Nevypadá to.“

V prvním patře jsou jen troje dveře, apartmán Alice a Kylea má číslo dvě. Když otáčím klikou, třesu se nedočkavostí. Vstoupíme.

Uvnitř nás přivítají obrovská okna s výhledem na Velký kanál a kopulovitou střechu, která, jak poznamená Aaron, jako kdyby to předčítal přímo z průvodce, patří bazilice Santa Maria della Salute. Dvě velká bílá křesla jsou umístěna tak, aby si z nich člověk mohl náležitě vychutnat pohled ven. (To by nebyla moje sestra, kdyby nesáhla po bílé. Zatímco já si nemůžu ani obléknout bílý top bez toho, abych ho okamžitě něčím nepobryndala.) Většinu prostoru jídelny zabírá dokonale naleštěný oválný stůl a za ním se rozkládá malebná rohová kuchyňka s krémovými skříňkami a mosaznými úchytkami. Aaron mě popadne za ruku a společně zabloudíme až do ložnice. Tam objevíme postel s nebesy a – musím se tomu v duchu zasmát – starorůžovým ložním prádlem! Samozřejmě. Nečekala jsem nic jiného.

„Podívej, je tady i balkon,“ vykřikne Aaron, pustí se mě a přiskočí k obrovskému francouzskému oknu. Klíč je v zámku, a tak s ním otočí a rozrazí okno dokořán. „No páni, lásko. To je prostě... nemám, kurva, slov...“

Lásko. Tak mi od narození dvojčat zrovna často neříká.

V krku ucítím knedlík. Připadám si jako v nějakém romantickém filmu. Když za ním vyjdu na dřevěné venkovní dlaždice právě ve chvíli, kdy kolem proplouvá gondola, nejsem schopná slova. Po tváři se mi skutálí slza ve stejnou chvíli, kdy se rozchechtám.

„Všechno v pohodě?“ zeptá se něžně Aaron, ovine mi ruku kolem ramen a přitáhne si mě k sobě.

Nedokážu než přikývnout, opřu se o něj a v kulise jemného šplouchání vody v kanálu pod námi zůstaneme jen tak stát, vdechujeme noční vzduch a pozorujeme hvězdy, zdobící sametovou oblohu.

Té noci jsme se spolu vyspali, jak se dalo čekat. Tohle místo je pro to jako stvořené. A nebylo to nic uspěchaného ve stylu „Rychle, musíme si pospíšet, než přijdou děti“, ale spíš sex, jaký jsme mívali, když nám bylo dvacet, ještě než nás pohltil stres, náročná práce, bezesné noci a tlak každodenního života. Jakmile jsme se vrátili z večere, zamířili jsme rovnou do ložnice. Když si na mě vysvělený Aaron sedal, šokovalo mě, že mi hlavou proletěla myšlenka na to, jak to na té samé posteli dělají i Kyle s Alice.

Druhý den ráno se probudíme do deště, ale to ani v nejmenším nespláchne naše vzrušení. Během doby, co se Aaron sprchuje, začnu vybalovat věci. Otevřu obrovský šatník. Jedna část zjevně patří Kyleovi – je z ní cítit jeho vůně. Ta druhá, daleko větší, je plná sestřiných věcí. Nikdy jsme nesdílely stejný vkus v oblékání – já patřím k tomu typu žen, kterým vyhovují trička a džíny – přesto rukou pohladím drahé materiály jejích šatů: splývavé hedvábí, lehoučký šifon a hebkou bavlnu. Váhavě se otočím zpátky k posteli, abych z kufru vytáhla své džíny a nové šaty, ale najednou mi v rukou připadají tuhé a ošklivé. A bleskne mi hlavou geniální nápad, že když teď na týden žiju Aliciným životem, mohla bych se jako ona také obléknout. Určitě by jí to nevadilo. Alice je obrovsky velkorysá, vždycky byla, dokonce už když jsme byly malé holky. Pokaždé mi ráda přenechala poslední sušenku nebo balení křupek. Když jela se školou na výlet do Amsterdamu, přivezla mi plyšového králíčka, kterého koupila za vlastní kapesné.

Zaváhám. Není divné vzít si na sebe Alicino oblečení? Podívám se na džínové šaty ve svých rukách, které, na rozdíl od Aliciny garderoby, působí pro tenhle dechberoucí apartmán úplně nevhodně. Sestry si půjčují oblečení v jednom kuse, usoudím. Hodím tedy džínový kousek zpátky do kufru, prohlédnu si Aliciny věci a vytáhnu jedny vzdušné bavlněné šaty v námořnický modré a bílé barvě. Alice je o dobré tři centimetry vyšší než já a také štíhlejší, má užší pas (protože na rozdíl ode mě nemusela devět měsíců nosit v břiše dvojčata), ale přesto mi její šaty padnou jako ulité. Zatočím se v nich před vysokým zrcadlem v úplném úžasu z toho, jak v nich můj výstřih vypadá plnější a břicho plošší. Díky našim dlouhým rudým vlasům a zeleným očím by nás klidně mohli považovat za dvojčata, což vždýcky Alice vede k zamyšlení. Máma prý jednou Alice přiznala, že když ji čekala, postihl ji syndrom mizejícího dvojčete. „Prakticky jsem pozřela svého sourozence,“ vtipkovala Alice, když mi o jejich rozhovoru později vyprávěla, ale i přesto, že si z toho dělala legraci, mi bylo jasné, že přemýšlí o tom, jak mohlo být všechno jinak. Sobecky jsem ráda, že Alicino „dvojče“ nepřežilo. Pochybuju, že bychom si jinak byly takhle blízké. Možná, že by mě pak máma už ani neměla. Ale pak pomyslím na Holly a uvědomím si, že to tak není.

Ze zamyšlení mě vytrhne Aaron, který se vynoří z koupelny s ručníkem kolem pasu. „Páni,“ prohlásí, když mě uvidí. „Tyhle šaty jsem ještě neviděl. Jsou nové? Vypadají drahé.“

„Patří Alice,“ vysvětlím.

Zamračí se. „Tím se to ovšem vysvětluje. A nevalo by jí...?“

„Jasně, že ne. No tak,“ řeknu a sáhnu do jedné z Aliciných zásuvek, ze které vytáhnu kašmírový kardigan v tom nejsvětlejším růžovém odstínu marshmallow. Nemůžu odolat pokušení vzít si také některou z Aliciných kabelek: vyberu světloučkou slonovinovou od Gucciho. Koneckonců můj starý

ošoupaný batoh by se k tomuhle outfitu nehodil. „Hoď sebou a oblékni se. Čeká nás den plný objevování.“

V Alicině oblečení si připadám jako úplně jiný člověk. Mám na sobě dokonce i páskové sandály, které jsem našla v krabici od bot na dně šatníku. Obvykle nosím černou, a když na sobě zrovna nemám ošklivé tmavomodré hadry recepční u zubaře, tak jsou to džíny. V Aliciných šatech si najednou připadám lehčí. Šťastnější a svým způsobem rozpustilejší, jako kdyby se jejich barvy a lehkost vpijely přímo do mé kůže a naplňovaly mě radostí. Netušila jsem, že šaty tohle dovedou.

Děšť ustal a objevilo se slunce, jehož záře se začala odrážet od hladiny kanálu. Aaron mě popadne za ruku a zamíříme do kavárny s posezením na ulici, která nabízí výhled na most Rialto, abychom si dali brunch. Je docela narvaná, ale slavnostně oblečený číšník nás přece jen uvede ke stolku pro dva. Kolem proudí nepřetržitý dav lidí a obsluha jim musí neustále skákat do cesty s talíři zvednutými nad hlavou, aby se z budovy kavárny dostali i k hostům sedícím venku. Vytáhnu si z Aliciny značkové kabelky telefon.

„Přestaň pořád kontrolovat ten mobil,“ napomene mě Aaron, kterému to neunikne. „Holky jsou v pohodě. Tvoje sestra to zvládne, přestaň si dělat starosti. A máma je –“

„Na konci ulice. Já vím! Já jen že Alice se dneska ráno zatím vůbec neozvala, to je všechno.“ Včera večer mi napsala, aby se zeptala, jestli jsme dorazili v pořádku, a ohlásila, že holky už leží v postýlkách.

„Jsme tady o hodinu napřed, nezapomeň.“

„Zrovna ty máš co říkat. Prve jsem tě taky viděla čučet do telefonu.“

Udělá si na židli pohodlí a zašklebí se. Vypadá daleko uvolněnější, než jak ho za poslední dobu pamatuju. Aaron vždycky

býval pohodář, ale zaregistrovala jsem napětí, které se přede mnou snaží skrývat. Ale občas se bezděčně vynoří na povrch, když na Elsie nebo Flossie zareaguje zbytečně podrážděně. V autodílně pracuje tvrdě, což sice miluje – v autech se vrtal už jako kluk – ale je to fyzicky náročná práce a někdy přichází domů zničený. „Jen jsem kontroloval fotbalové výsledky. Včera hráli Bristol Rovers.“ Zazubí se na mě. „Teď si něco vyber.“ Hodí po mně jídelním lístkem a já váhavě odložím telefon, abych si menu otevřela. „A už ani slovo o dětech. Mají se fajn.“ Zajímalo by mě, o čem tedy *budeme* mluvit.

Nejdřív si toho chlápka vůbec nevšímnu. Mám plné ruce práce s prostudováním lístku, navíc je tahle ulice opravdu rušná, ale když vzhlednu, stojí kousek od restaurace s jednou nohou pokrčenou za sebou, chodidlem se opírá o olupující se omítku a zírá přímo na mě. Nejdřív mě to potěší – vypadá na něco málo přes třicet, je určitým drsným způsobem pohledný, což mě odjakživa přitahovalo, zpod rukávu trička mu vykukuje tetování lebky, jenomže pak si všimnu jeho výrazu. Je napjatý. Nepřátelský. Jeho pohled sklouzne k Aaronovi a pak zpátky ke mně. Kouří cigaretu, a když se naše pohledy střetnou, neuhne. Já naopak sklopím zrak ke svému klínu.

Když znovu vzhlednu, dívá se na Aarona, který vůbec o ničem neví, ponořený až po uši v jídelním lístku. Pak muž svou pozornost obrátí znovu ke mně, něco pomalu a zřetelně nehlasně vysloví. Nerozumím, co naznačuje. Otočím se za sebe, protože mě napadne, že možná mluví na lidi, kteří sedí u stolu za námi, ale ti si povídají a smějí se a jemu nevěnují vůbec žádnou pozornost. Zneklidní mě to.

Manžel mi ve slastné nevědomosti o mém nepříjemném pocitu začne navrhopvat různá jídla z nabídky. „Co takhle bruschetta s mozzarellou a rajčaty?“ zeptá se. „Nebo šunka s olivami? Víím, že nemáš ráda ty velké zelené, ale...“

Když neodpovídám, odloží jídelní lístek. „Tash?“

„Nedívej se tam, ale támhle u zdi stojí nějaký chlap. Pořád na mě zírá.“

Aaron přimhouří oříškové oči a zrovna se chystá otočit hlavu.

„Řekla jsem, *nedívej se*,“ syкну na něj. „Zrovna se mi snažil něco říct.“

„Ignoruj ho. Pochybuju, že by mluvil na tebe. Proč taky?“ Pozornost už zase věnuje jídelnímu lístku.

Vážně, proč? Podívám se dolů na svoje šaty – Aliciny šaty. „Možná se mu líbím,“ zavtipkuju.

Aaron se zakloní a rozchechtá se. Až moc nahlas.

„No jasně, není to zase taková sranda.“

„Promiň.“ Soustředí se, aby se dal dohromady. „Samozřejmě, že se mu líbíš. Jsi okouzlující.“ Kolem očí se mu objeví vějířky vrásek.

„To je lepší. Jen to nemusíš říkat tak sarkasticky.“

Odloží jídelní lístek na stůl. „Víš, že mně se líbíš. Copak jsem ti to včera v noci nedokázal? A dneska ráno?“

„Nech toho. Na to, aby chlap zatoužil po sexu, není potřeba nic speciálního.“

Zatváří se dotčeně a zrovna otevírá pusou, aby odpověděl, ale přeruší nás číšník.

A zatímco Aaron odříkává svou objednávku, já se podívám zpátky k budově. Neznámý muž je už pryč.

3

Jeanette

Neděle 13. října 2019

Eamonn postává u branky. Ve světlemodré malířské haleně s cákancem červené barvy na rukávu mu to sluší a vyniká v ní jeho opálení. Jejich skupinka výtvarníků si dnes užila příjemné sezení, během kterého se snažili na plátna zachytit všechny sladké barvy západu slunce, ale i přes to, jak moc Jeanette Eamonnovu společnost oceňuje, dnes chce být sama.

„Tak se uvidíme zítra,“ řekne mu z druhé strany branky.

„No jasně, na večírku u Oliviera. Tam bude psina.“ Usměje se a kolem jiskřivě modrých očí se mu vytvoří vějířky hlubokých vrásek. Ovdověl před několika lety, stejně jako ona. To byla jedna z věcí, která je spojovala, když minulé jaro začali oba navštěvovat malířský kurz pro dospělé. A ta další, že oba byli emigranti, i když Eamonn z hrabství Cork v Irsku. Ostatní v jejich skupince si ji dobírají kvůli tomu, že je do ní Eamonn zakoukaný. Má ho ráda, navíc jsou to už víc než čtyři roky, co její manžel Jim zemřel, ale pořád ještě se necítí připravená. S Jimem byla od svých osmnácti let. Nikdy v životě ani nespala s nikým jiným. Z pomyšlení na to, že by ji nějaký jiný muž viděl nahou, všechny její špičky a faldíčky, které na sobě nesná-

ší, ale Jim je miloval, protože miloval ji, na ni jdou mráčky. Eamonn je opravdu pohledný muž. Předpokládá, že za celý život se mu v posteli vystříдалa hromada žen. Jenom by ho zklamala. Je pro něj lepší, když jen popouští uzdu své fantazii, než aby se střetl s realitou.

Teď se ovšem zatváří zklamaně, když si uvědomí, že se ho znovu, jako ostatně nikdy, nechystá pozvat dál. Neudělala to ani jedinkrát, ačkoli on ji doprovází domů po každé hodině malování. Nebydlí daleko, hned v sousední vesnici, která není ani míli odsud. A v pětadesáti je pořád ve formě, za což vděčí četným procházkám, kterým se věnuje už od doby, co se krátce před šedesátkou přestěhoval do Francie.

„Tak tedy... ahoj.“ Spěšně na něj zamává, zatímco od něj ustupuje a svou lýkovou tašku, ve které má stojan a plátno, si tiskne k hrudi jako štít. Pak se otočí a odchvátá po cestičce domů. Jakmile je uvnitř, úlevou vydechne a chvíli zůstane jen tak stát opřená zády o dveře. Srdce jí buší jako splašené. Tohle je její bezpečný přístav. Jen malinký domek s rustikální kuchyní a obývacím pokojem s kamenným krbem v přízemí a koupelnou a dvěma ložnicemi v patře. Podařilo se jí prodat dům v Chew Nortonu daleko draž, než kolik za něj zaplatila, a když bude obezřetná, se všemi výnosy a penězi z Jimova životního pojištění bude mít dost na to, aby si s financemi nemusela dělat starosti ještě spoustu dalších let.

Uvaří si heřmánkový čaj a pak projde do obývacího pokoje, usadí se na pohovce a vytočí číslo Tashiny pevné linky.

„Haló,“ ozve se jemný spisovný hlas, ve kterém okamžitě rozpozná Alice. Není v něm ani známka po západním přízvuku typickém pro Jeanette a Tashu.

„Ahoj lásko, tady je mamka. Co děláš u Tashy?“

„Hlídám děti, zapomnělas? Tenhle týden je v Benátkách.“

„Aha, já myslela, že jedou až příští sobotu.“

Alice se zasměje, ale nezní to od ní nijak nevlídně. Obě dcery si ji pro její roztržitost dobírají už celé roky. Potíží je v tom, že teď, když je v důchodu, jí najednou připadá jeden den jako druhý. Přemýšlí o tom, jak si to Tasha v Benátkách asi užije. Vždycky raději seděla doma za pecí, zatímco Alice nebyla nikde cizí. Možná její dcery vypadají jedna jako druhá, ale každá má úplně jinou osobnost. Napadne ji, jaká by asi byla Holly, kdyby s nimi zůstala.

„Mami, je všechno v pořádku?“

Jeanette zaplaší myšlenky na Holly, nerada by se propadla do temné propasti všech možných co by a kdyby. Dokonce i po těch letech ji takový proud myšlenek dokáže úplně vykolejit. Na Holly myslí pořád, ale teď s blížícím se výročím ještě o něco víc. Jednou rukou si odloží hrneček na kostkovaný polštářek na klíně. „Jasně, všechno je fajn.“ Snaží se udržet si lehký tón, protože nechce Alice znepokojit. Přestěhovat se sem byl koneckonců její vlastní nápad, i když obě dcery i vnučky jí moc schází. A samozřejmě Jim. Život, který kdy si býval tak hektický a plný cílů, se jí najednou scvrkl jen na tohle. Vysedávat sama v kamenném domku v cizí vesnici alespoň tisíc mil od svých blízkých. Bylo to pro ni něco úplně netypického, jen tak sbalit svých pět švestek a přestěhovat se. Jeanette Harperová, někdejší sekretářka právního oddělení, bývalá členka Institutu pro ženy a vášnivá pletařka, která celý svůj život prožila v jihozápadní Anglii s jediným mužem, nebyla typem ženy uchylující se k unáhleným rozhodnutím. Byla rozumná. Spolehlivá. Jeanette byla přesně ten typ člověka, který všechno nejprve mnohokrát důkladně zváží a připraví se na každou možnou eventualitu, než se rozhodne. „Jen jsem chtěla zavolat Tashe a probrat, co je nového. Už jsme spolu dlouho nemluvily.“ Všechny tři mají společnou skupinu na WhatsAppu, ale mluvívají spolu jen po telefonu. Nebo

jednou za pár týdnů přes FaceTime. „Chtěla jsem ji stihnout, ještě než odjede.“

„Užije si to, mami. Je dobře, že jela. Potřebují si dát pauzu a dopřát si trochu času jen sami ve dvou.“

Jeanette si okamžitě připadá provinile. Měla by být u nich, aby pomáhala. Když před čtyřmi lety opouštěla Británii, Tasha ještě nebyla těhotná, kdyby bývala byla, Jeanette by nikdy neodjela. Přestěhování do Francie bylo náhlou šokovou reakcí na Jimovu smrt, protože to vždycky býval jejich společný sen. Chtěla ho naplnit, protože se jí nelíbilo pomyšlení, že by se za ni měly dcery cítit zodpovědné. Žily si svoje vlastní životy a nechtěla, aby si o ni dělaly starosti. Potřebovala zmizet, stát se na chvíli někým úplně anonymním. Přesto teď přemýšlí o tom, jestli tenkrát neudělala velikou chybu.

„No a jak to jde? Jak se mají Elsie a Flossie? Nevadí Kyleovi hrát si na tatínka?“

„Jsou úžasné.“ Alicin hlas okamžitě znězní. „Kyle si to užívá. Byl by z něj skvělý táta...“ Najednou zní trochu zahloubané a Jeanette by zajímalo, jestli by nemohla přehodnotit svoje rozhodnutí nemít děti. Ráda by věděla, jaký názor na to má Kyle. Do Francie se přestěhovala nedlouho po tom, co se Alice s Kylem seznámila, a proto ho nijak zvlášť dobře nezná. Alice ji ujistila, že se na rozhodnutí nemít děti domluvili ještě před svatbou, ale stejně tomu Jeanette nerozumí. Alice byla vždycky tak mateřská, skvělá starší sestra pro Tashu i Holly, než...

Zamrká a pokusí se soustředit na to, co Alice říká. Vypráví jí o tom, jak vzali děvčata pozorovat kachny a že už úplně zapomněla, jak krásné místo Chew Norton je. Nežije tam už od svých osmnácti, kdy odešla na Oxford. Jeanette by byla nadšená, kdyby se Alice jednoho dne přestěhovala zpátky, ale ví, že to se nestane. Vesnice není dost velká na to, aby Alice, která vždycky chtěla dobývat svět, dokázala uspokojit. A stejně,